

SOM HRDINA

POMÁHAM s UNICEFom

VZDELÁVACÍ PROGRAM
PRE ŽIAKOV 2. STUPŇA ZÁKLADNÝCH ŠKÔL
A ŠTUDENTOV STREDNÝCH ŠKÔL

veková kategória: 13+

**časť: NIEČO MÁLO O POMOCI - NA ZÁBAVU
AJ ZAMYSLENIE**

Hrdina musí najskôr zistiť, akú pomoc ľudia potrebujú, až potom pomáhať.

CIELE PROGRAMU

Pomoc je veľmi náročná a málo docenená práca. Práca ľudí, ktorí pracujú pre organizácie ako je UNICEF, je často náročná a niekedy aj nedokonalá. Oveľa častejšie ako pomáhajú, musia riešiť situácie, keď pomôcť nevedia, a úplne najčastejšie musia pomoc odmietnuť, či už kvôli zle nastaveným zákonom, alebo nedostatku prostriedkov na pomoc iným.

Programom SOM HRDINA, POMÁHAM S UNICEFOM by sme chceli začať búrať mýty o pomoci a priblížiť ju každému, cez konkrétne situácie, s ktorými sa rozvojoví a humanitárni pracovníci stretávajú každý deň.

Slovenská nadácia pre UNICEF by chcela povzbudiť študentov k tomu, aby si vážili každú profesiu a každý typ práce - človek nemusí byť iba sociálny pracovník, či lekár, aby pomáhal. Ale práve technické zručnosti, matematika či štatistika a administratíva sú veľmi dôležitou súčasťou pomoci.

UNICEF

UNICEF bol založený po 2. svetovej vojne na pomoc deťom, ktorých životy a budúcnosť boli v ohrození. Nezáležalo na tom, odkiaľ pochádzali. Jediné, na čom záležalo, bolo pomôcť deťom, ktoré sa ocitli v núdzi.

Dnes, keď konflikty a krízy na celom svete ohrozujú a premiestňujú milióny detí a milióny detí čelia chudobe, núdzi, násiliu, vykorisťovaniu a diskriminácii, na dosiahnutí výsledkov pre deti záleží viac než kedykoľvek predtým - a ich dosiahnutie pre každé dieťa je pre UNICEF stále hnacou silou. UNICEF pracuje na tom, aby im poskytlo detstvo, v ktorom sú milované, chránené, zdravé, vzdelávané, a v ktorom sú schopné naplniť svoj potenciál. Ale to nie je možné bez pomoci všetkých - prezidentov, politikov, známych osobností a hlavne srdečnosti a štedrosti obyčajných ľudí, aj tých zo Slovenska.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nemôže byť kopírovaná, reprodukováaná alebo šírená v akejkoľvek forme bez predchádzajúceho súhlasu vydavateľa alebo inak používaná spôsobom, ktorým sa porušujú jeho autorské práva.

VZDELÁVACÍ PROGRAM PRE žiakov 2. stupňa základných škôl a študentov stredných škôl

časť: NIEČO MÁLO O POMOCI - NA ZÁBAVU AJ ZAMYSLENIE

Vydala: Slovenská nadácia pre UNICEF,
Michalská 371/7, 811 01 Bratislava
Web: www.unicef.sk
Email: info@unicef.sk

Na príprave obsahu spolupracoval tím Slovenskej nadácie pre UNICEF
Publikácia bola pripravená s finančnou podporou SlovakAid

Publikácia reflektuje iba názory Slovenskej nadácie pre UNICEF a vyjadrené názory nemožno interpretovať ako stanovisko donora.

Prvé vydanie, Bratislava 2019

NIEČO MÁLO O POMOCI - NA ZÁBAVU AJ ZAMYSLENIE

Poznáte príbehy ľudí, ktorí potrebovali pomoc? Určite ste niektoré počuli, ale ťažko je si ich zapamätať. Keď sa hovorí o pomoci, ide väčšinou o ťažké témy. Napriek tomu niekedy je dobré sa vedieť zabaviť aj v ťažkej situácii. Lebo tak to robia často aj ľudia, ktorých nájdete v utečeneckých táboroch. Napriek ťažkej situácii, hľadajú aj rozptýlenie a zábavu, aby aspoň na chvíľku zabudli na všetok stres. Častokrát sa smejú aj sami na sebe.

A tak vám aj my prinášame zopár zábavných hier o ťažkých témach.

Úloha č. 1: PRÍBEHY DETÍ VO SVETE

Ciel:

rozdeľte sa do 3 skupín. Každá skupina dostane rovnaké zadanie. Máte 25 minút, aby ste urobili rozhodnutie vo svojej skupine. Prezentujte výsledky svojich skupín, porovnajte spôsob postupu a výberu vášho rozhodnutia.

Postup:

Rozdeľte sa do skupín po 4 – 6 členoch. Vyberte si jeden z príbehov detí (ktoré sme využili z publikácie UNICEF S každým dieťaťom sa ráta). Každá skupina si pripraví predstavenie príbehu detí v niektorom z filmových žánrov, ktorý si vyžrebuje. Jednotlivé skupiny prezentujú svoje predstavenie. Všetky skupiny musia do predstavenia zakomponovať rovnakú, vopred dohodnutú vetu.

Čas:

Celkový potrebný čas závisí od počtu skupín. 20 – 30 minút na prípravu predstavenia. 15 – 20 minút na prezentáciu predstavení.

Zadanie:

Vyberte si jeden z príbehov detí. Na papieriky si napíšte nasledujúce možnosti filmových žánrov (môžete zvoliť aj vlastné):

- Telenovela
- Dokument
- Horror
- Muzikál/Opera
- Sci-fi

Každá skupina si vyžrebuje jeden zo žánrov.

Každá skupina napíše na papier jednu vetu, ktorá buď súvisí s príbehom, alebo naopak vôbec s ničím nesúvisí (napr. Prečo je jablko červené). Jedna osoba vyžrebuje, ktorá z vymyslených viet bude povinná pre všetkých, aby ju zakomponovali do svojho predstavenia.

Skupiny dostanú určitý čas, aby si pripravili predstavenie príbehu dieťaťa vo vyžrebovanom žánri so zakomponovaním vyžrebovanej vety. Potom každá skupina prezentuje svoje predstavenie.

PRÍBEHY DETÍ

Juanita, Angola

Narodila som sa v roku 1987 v malej dedinke v provincii Huambo. Nikdy som nestretla svojho otca; zabila ho nášľapná mína. Jediného brata odvliekli vojaci, keď som mala šesť rokov. Nikdy som nechodila do školy. Nikdy som sa nehrala s ostatnými deťmi. Neexistuje žiadny dokument, ktorý by zaznamenával môj príchod na svet; moje narodenie nezaregistrovali, pretože moja mama bola príliš zamestnaná úsilím udržať nás pri živote. Sťahovali sme sa z miesta na miesto, často sme sa skrývali, zháňali jedlo, ako sa len dalo. Jedného dňa prišli vojaci do nášho domca a pýtali si rôzne veci. Nemali sme nič, tak mi matku zabili priamo pred očami. Zapálili dom a prinútili ma ísť s nimi. Mala som sedem rokov, keď sa toto všetko udialo. Videla som, ako ľudí bijú a zabíjajú. Nútili ma prať, variť a starať sa o vojakov. Ako dvanásťročná som mala dve deti s vojakmi. Jedno z mojich detí zomrelo pri pôrode, dokonca pri mne nebola ani pôrodná baba, ktorá by mi pomohla. Moje druhé dieťa je stále so mnou, ale nie je na tom veľmi dobre. Prvá škola, ktorú som vôbec videla, bola v tábore. To je miesto, kde teraz žijem. Prišla som sem potom, ako vojakov napadli a mne sa podarilo utiecť. Kráčala som a kráčala, kým ma ktosi nenašiel a nepriviedol sem. O deň neskôr ma zobrali do kancelárie. Pýtali sa na meno otca dieťaťa, ale nevedela som odpovedať. Ostatní

mi povedali, že potrebujem byť registrovaná, aby som dostala zdravotnú starostlivosť a aby mohlo moje dieťa neskôr chodiť do školy. Uľavilo sa mi, keď mi povedali, že môžem seba aj svoje dieťa zapísať do matriky. Konečne niekam patríme.

Neema, 17, Tanzánia

Som najstaršia zo šiestich detí. Mám päť mladších bratov a žiadnych rodičov. Môj otec zomrel na AIDS. Potom moja mama veľmi ochorela a ja som sa o ňu starala až do jej smrti. Vtedy som mala 12 rokov. Keď mama zomrela, cítila som sa veľmi opustená. Ani naši susedia nás neprišli pozrieť alebo nám ponúknuť nejakú pomoc. Moji rodičia verili, že vzdelanie je pre nás deti dôležité. Povedali nám, že to je naša jediná šanca, ako sa dostať z chudoby. Po smrti rodičov som bola smutná, myslela som si, že budem musieť zo školy odísť. Potešilo ma, že sa ma ujali sociálni pracovníci a našli organizáciu, ktorá mi pomôže ostať v škole. Musela som však vyskúšať, či zvládnem štúdium aj starostlivosť o svojich bratov! Nuž, už to robím tri roky. Nie je to ľahké. Vstávam každé ráno o 5.30 a uvarím ovsenú kašu pre šiestich. Dám bratom úlohy, čo majú robiť, keď sa vrátia zo školy. Takto to máme zariadené. Všetci si navzájom pomáhame. Mám niekoľko zamestnaní, aby som zarobila nejaké peniaze, pracuje aj najstarší z mojich „malých“ bratov. Nemáme toho veľa na jedenie, ale máme jeden druhého. Ja sa vždy pokúšam sústrediť na práve prebiehajúci deň a dúfam, že sny, ktoré pre mňa a mojich bratov snivali rodičia, sa raz splnia.

Lee, 16

„Opustil som domov pred dvoma rokmi. Moji rodičia sa rozviedli a matka sa znovu vydala. Otec sa odsťahoval, aby si zohnal aspoň príležitostnú robotu. S maminým novým manželom som vôbec nevychádzal. Neustále na nás kričal. Nenávidel som ho. Nemal rád mojich priateľov, tak som ich prestal vodiť k nám domov. Ostával som dlho vonku, a to neznášal takisto. Veľmi veľa pil a vtedy bol agresívny. Začal ma biť, a tak som ušiel. Kráčal som hodiny a hodiny. Len som sa chcel dostať čo najďalej. Nakoniec som stopol auto do mesta. Bol som vylakaný aj natešený, pokým nepadla noc. Potom som bol už iba vylakaný. Prvých niekoľko nocí som našiel miesto, kde som sa mohol ukrývať až do rána. Jedného večera som stretol skupinu chlapcov, fetovali lepidlo. Povedali, že sa k nim môžem pridať, ak by som pre nich mohol kúpiť alebo ukradnúť nejaké lepidlo. Nechcel som už byť sám, tak som po prvý raz vo svojom živote kradol. Po tomto som už dvakrát nerozmýšľal o krádeži jedla, oblečenia, peňazí, hocičoho. A stal som sa závislým od fetovania lepidla. Ďalší rok prešiel ako v zlom sne. Ostal som na ulici, ale často som bol zatvorený a uväznený. Dostával som sa do konfliktu s ľuďmi, ktorí ma preklínali a pľuli na mňa len preto, že som bol bezdomovec. Gangy chlapcov starších odo mňa mi často len tak pre zábavu zdemolovali môj prístrešok. Pre nedostatok jedla a množstva užitého lepidla som často omdlieval a neustále som bol chorý. Niektorí ľudia mi ponúkali peniaze, aby som pre nich niečo urobil. Nechcem o tom hovoriť. Najnižšie som klesol, keď zomrel môj najlepší priateľ Max. Asi minútu fetoval lepidlo, smial sa s nami všetkými, potom mal nejaký záchvat a odpadol. My sme si stále mysleli, že žartuje. Nehýbal sa. Nevedeli sme, čo robiť, čo podniknúť. Zrazu som sa cítil viac osamotený ako kedykoľvek predtým.“

Čo sa stalo potom? Lee zavolať na číslo pohotovosti. Maxa odviezli do nemocnice a Lee išiel s ním. Nanešťastie, Max zomrel, ale Leeho kontaktovala miestna organizácia, ktorá pracuje s deťmi z ulice. Ponúkli mu ubytovanie a poradenstvo. „Stále som sa nepreniesol cez Maxovu smrť. Stále mám nočné mory. Tu v centre som našiel nových priateľov a dokonca sa mi podarilo presvedčiť niektorých mojich kamarátov z ulice, aby tiež prišli do centra. Viem, že mám šťastie, že som dostal druhú šancu a urobím všetko pre to, aby som dokázal vrátiť sa do normálneho života. Vrátil som sa naspäť do školy a učím sa veci, ktoré mi pomôžu v živote, keď prestanem chodiť do školy. Tunajší pracovníci mi pomohli nájsť otca. Chce, aby som zostal u neho, keď odtiaľto odídem. Ostanem tiež v spojení s niektorými svojimi kamarátmi z ulice, oni sú mojou druhou rodinou. Cítim, akoby som vrátil svoj život späť, ale na život na ulici nikdy nezabudnem. Chcel by som, aby ľudia vedeli, že bezdomovci nežijú podradným životom. Sú ako ostatní, len v iných podmienkach.“

Théogène, 14, Rwanda

Volám sa Théogène. Bol som vo väzení v Butare 10 mesiacov. Doteraz som nemal proces. Nevieť, možno na mňa zabudli. Žijem v tomto priestore (dve cely, každá s výmerou 20 štvorcových metrov) s 350

mužmi a chlapcami, väčšina z nich sú vrahovia. Všetci používame jednu sprchu a štyri záchody. Spíme na pričiach v štyroch radoch. Ja som v druhom rade. Treba sa tam vyšplhať po rebríku. O svoje miesto sa delím s Anastasom. Požičal mi svoju prikrývku. Nevlastníme toho veľa, iba jednu tašku s nejakými vecami. Na spanie máme asi jeden štvorcový meter ohraničený zástenou z plastického materiálu. Môj priateľ Mbarizi píše pieseň nazvanú ltindo, čo znamená „navršeny ako narúbané drevo“. Hambere spieva piesne a ja hrám na podomácky vyrobenej gitare. Naša skupina sa volá PMG. To znamená Pozitívna Hudobná Skupina. Chýba mi moja rodina, zvlášť mama. Kým som sa dostal do väzenia, chcel som sa o ňu starať. Raz ma prišla navštíviť. Počas návštevných dní väzňov sme stáli v radoch. Každý z nás mal potom 30 sekúnd, aby pozdravil svoju návštevu. Je to práve toľko, aby ste povedali ahaj, a potom musia odísť. Moja mama bola naposledy taká smutná, že už viac neprišla.

Jacob, Južný Sudán

V mojej rodnej dedine v Južnom Sudáne sa neustále bojovalo. Nebola tam žiadna škola a ja som sa po celý čas staral o zvieratá. Dlho som sníval, že utečiem niekde, kde nie je vojna, kde je dosť jedla a žiadne bomby. V tom čase mnoho ľudí z našej dediny odchádzalo. Opýtal som sa otca: „Nemôžeme odísť aj my?“ Ale on povedal, že by to bolo príliš nebezpečné. Príliš veľa ľudí zomieralo na ceste od hladu a smädu. Keď odišla žena, ktorá bývala v susedstve, aj so svojimi dvoma deťmi, rozhodol som sa odísť aj ja. Tak som jednoducho odišiel bez toho, aby som to niekomu povedal. Dokonca ani svojmu otcovi. Prvý deň som ani nejedol, iba som utekal. V noci som sa vyšplhal na strom, pretože som sa bál divých zvierat. Ale nemohol som zaspáť. Na druhý deň som našiel našu susedku. Povedala mi, že sa môžem pridať k nej a jej dvom deťom. Tak sme teda celé dni kráčali spolu. Na jednom mieste, kde sa vyskytovali míny, niekto vyletel do povetria. Ľudia spanikáрили a rozpráchli sa na všetky strany. Všade bola krv, ale my sme pokračovali v pochode. Nebolo jedla a ľudia začali jesť lístie. Väčšina z nás bola veľmi chorá. Po desiatich dňoch ľudia v našej skupine začali zomierať.

Po mnohých týždňoch chôdze a hladovania sme došli do tábora v Etiópii. Toto je to miesto, o ktorom som sníval. Teraz znovu chodím do školy. Je tu dosť jedla aj liekov. Keď počujem lietadlá, spomeniem si na otca a bratov v našej dedine a som smutný. Neviem, kedy ich uvidím. Chcel by som sa vrátiť domov.

Oskar, 17, Kirgizstan

Myslím, že doma bolo všetko v poriadku, až kým od nás neodišiel otec. Mama z toho dostala depresie a začala piť. Musel som sa o všetko starať ja, pretože moja sestra bola príliš malá. Snažil som sa, aby bolo všetko v poriadku, ale ľudia si začali všímať, že to tak nie je. Jedna žena sa zastavila porozprávať sa s mojou mamou. Povedala, že ak mama neprestane piť, budú nás musieť zobrať preč - ona ale neprestala. Tak nás odviekli do detského domova. Keď sme prišli, všetko som tu nenávidel a nenávidel som aj svojho otca, že to všetko spôsobil. Teraz zisťujem, že to tu nie je až také zlé. Viete, čo je najhoršie? Nuda. Keď niet čo robiť. Myslím, že preto sa tu niektoré deti púšťajú do bitiek. Zvykli sme tráviť väčšinu svojho „voľného času“ postávaním pri plote a sledovaním okoloidúcich áut čudujúc sa, kam všetci títo ľudia idú. Nikto z nás nevedel, kam sme išli my. Môj život sa zmenil, keď prišli tí ľudia z Alpského fondu a opýtali sa, či by som chcel skúsiť horolezectvo! Povedali mi, že 90 % územia mojej krajiny tvoria hory a ja som nikdy nebol na žiadnej z nich! Povedali tiež, že ak chceme ísť s nimi, musíme sa dostať do formy a počúvať, čo nám hovoria. Neviete si predstaviť, ako tvrdo som na sebe pracoval. Skutočne som chcel vyliezť na horu, ale viac ako všetko ostatné som chcel zažiť dobrodružstvo. A dovoľte mi ešte niečo povedať. Keď som vyliezol na tú horu, mal som pocit, že môžem žiť večne. Bol som v siedmom nebi – mohol som dokázať čokoľvek! Mnoho detí v Oskarovom sirotinci nikdy nepoznalo svojich rodičov a celý život prechádzali z jedného zariadenia do druhého. Niektoré zvykli spať na uliciach, niektoré žili v rodinách, ktoré sa rozpadli pre alkoholizmus a chudobu. Sú známe ako „deti zo sirotinca“ a zriedkavo sa odvážia vyjsť von. Jednou z najťažších úloh, ktoré pred nimi stoja, je naučiť sa komunikovať s druhými ľuďmi. Byť vylúčený zo spoločnosti ako malé dieťa je trauma, ktorá sa ťažko prekonáva. Deti odchádzajú zo sirotinca vo veku 16 až 17 rokov nepripravené na život mimo domova. Nemajú peniaze, nijakú podporu a čo je najhoršie ani žiadnu rodinu, ktorá by im pomohla. Sila prežiť „v ich horách“ im pomáha rozvinúť silu ich charakteru. Musia ju mať, ak majú čeliť neistej budúcnosti.

Úloha č. 2: POMÁHAŤ ČI NEPOMÁHAŤ

Ciel:

Zamyslieť sa nad tým, či naša pomoc je ozaj pomocou. Či nepomáhame skôr sami sebe, aby sme si pohladili svoje ego. Alebo aby sme sa našou pomocou pochválili na sociálnych sieťach.

Postup:

Rozdeľte sa do 3 rovnako veľkých skupín a prečítajte si zadanie pre svoju skupinu. Pre členov skupiny 1 a 2 rozdajte po 3 lístky pre každú osobu, na ktoré si pripravíte svoje zadania.

Zadanie úlohy sa skladá z 2 častí:

- a) Pomoc a potreby
- b) Distribúcia pomoci

Ak máte dostatok času, skúste si prejsť obe časti.

Čas:

Pomoc a potreby: Zadanie pre skupinu 1 a 2 (10 minút), Zadanie pre skupinu 3 (15 - 20 min)

Distribúcia pomoci: 20 minút

Zadanie:

Rozdajte popis zadania pre skupinu. Počkajte, kým skupina 1 a 2 vypracujú svoje zadanie. Po ich dokončení môže začať pracovať na svojom zadaní aj skupina č. 3. Ak máte čas, môžete pokračovať aj úlohou B.

A) POMOC A POTREBY

Skupina č.1: Ľudia, ktorí chcú pomôcť

Na Slovensku vypukli veľké záplavy. Domy, ktoré sa nachádzali v blízkosti rieky, boli zaplavené, lebo sa vylialo koryto rieky. Ľudia boli evakuovaní do škôl, ale so sebou si stihli zobrať akurát doklady. Ostatné veci majú zničené. Sú v školách, kde začali pomáhať mimovládne organizácie aj zložky civilnej ochrany. Vy ste videli túto tragédiu v televízore a je vám ľúto všetkých zasiahnutých ľudí. Chcete im pomôcť. Každý člen skupiny si vezme 3 papieriky. Napíšte na ne 3 veci, ktoré by ste chceli darovať.

Skupina č. 2: Ľudia, ktorí boli evakuovaní

Na Slovensku vypukli veľké záplavy. Domy, ktoré sa nachádzali v blízkosti rieky, boli zaplavené, lebo sa vylialo koryto rieky. Ľudia boli evakuovaní do škôl, ale so sebou si stihli zobrať akurát doklady. Ostatné veci majú zničené. Sú v školách, kde začali pomáhať mimovládne organizácie aj zložky civilnej ochrany. Aj vás museli evakuovať do jednej zo škôl. Každý člen skupiny si vezme 3 papieriky. Napíšte 3 veci, ktoré by ste potrebovali na prežitie najbližších 7 dní.

Skupina č. 3: Mimovládna organizácia

Na Slovensku vypukli veľké záplavy. Domy, ktoré sa nachádzali v blízkosti rieky, boli zaplavené, lebo sa vylialo koryto rieky. Ľudia boli evakuovaní do škôl, ale so sebou si stihli zobrať akurát doklady. Ostatné veci majú zničené. Sú v školách. Ste jednou z mimovládnych organizácií, ktorá na mieste zabezpečuje pomoc.

Vaši ľudia zistili, aké potreby majú ľudia, ktorí boli evakuovaní. Zozbierajte požiadavky na pomoc od Skupiny 2. Dobrí ľudia chcú pomôcť, a tak vám doniesli pre vysídlených ľudí nejaké veci. (Skupina 1 vám odovzdá svoje papieriky).

Z potrieb skupiny 2 a pomoci od skupiny 1 urobte zoznam toho, čo ľudia potrebujú a vecí, čo pre nich reálne máte.

1. Ako sa tieto zoznamy zhodujú?
2. Aké potreby nedokážete pokryť?
3. Ostal vám nejaký materiál, ktorý ľudia nepotrebujú?

B) DISTRIBÚCIA POMOCI

Zadanie:

Opäť sa rozdeľte do 3 skupín. V každej skupine sa zamyslite nad tým, ako rozdelíte veci zo zoznamu pomoci jednotlivcom, ktorí pomoc potrebujú. Porovnajte svoje plány.

Úloha č. 3: POMÁHAŤ ČI NEPOMÁHAŤ 2

Ciel:

Zamyslieť sa nad tým, ako chceme pomáhať. Keď rozmýšľame o tom, že by sme chceli niekomu pomôcť, rozmýšľame o tom, čo títo ľudia potrebujú? Alebo iba o sebe a o tom, čo môžeme alebo chceme urobiť?

Postup:

Rozdeľte sa do 3 skupín. Skupina 1 potrebuje veľkú krabicu. Skupina 2 papiere a ceruzku.

Čas:

Vypracovanie zadania pre skupinu 1 a 2 (10 minút). Vypracovanie zadania v skupine 3 (20 minút). Spoločná diskusia 15 minút.

Zadanie:

Rozdajte popis zadania pre skupinu. Počkajte kým skupina 1 a 2 vypracujú svoje zadanie. Po ich dokončení môže začať pracovať na svojom zadaní aj skupina č.3.

Všetci sa nachádzate v Taliansku, kde práve počas vrcholiacej dovolenkovej sezóny zasiahlo zemetrasenie pomerne veľké územie. Ľudia sú evakuovaní do škôl.

Skupina č. 1: Ľudia, ktorí chcú pomôcť

Práve ste videli v televízii, že došlo k zemetraseniu. Vás to našťastie nezastihlo. A tak sedíte pred skriňou a rozmýšľate, ako by ste pomohli.

Vyberte krabicu a každý z členov skupiny dajte do krabice nejaký kus oblečenia, alebo topánky, ktorými by ste chceli prispieť a pomôcť iným.

Skupina č. 2: Ľudia, ktorí pomoc potrebujú

Zasiahlo vás zemetrasenie. Ste evakuovaní do jednej zo škôl. Mimovládne organizácie zisťujú, čo potrebujete. Každý z vás napíšte na papier jeden kus oblečenia, ktorý vám chýba. Či už ide o obuv, alebo oblečenie, napíšte aj veľkosť, akú potrebujete.

Skupina č. 3. Mimovládna organizácia

Dostali ste zoznam toho, čo ľudia, ktorí boli evakuovaní, potrebujú. Ale prišiel vám aj kamión s pomocou od ľudí (krabica zo skupiny 2). Skúste rozdeliť oblečenie (ktoré ste dostali od skupiny 2) podľa potrieb, ktoré mali študenti v skupine 1. Komu čo dáte?

Na záver spoločne diskutujte:

Ako sa vám podarilo naplniť potreby ľudí?

Čo vám ostalo?

Ako si myslíte, že sa cítia ľudia, keď vidia, že niekto dostane niečo navyše a niekto vôbec nič?

HUMANITÁRNE OKIENKO

PRIESKUM POTRIEB – Prvým krokom v rámci reakcie na humanitárnu krízu je vyhodnotenie rozsahu a dopadu škôd spôsobených katastrofou a schopnosť zasiahnutého obyvateľstva uspokojiť ich bezprostredné potreby, potrebné na prežitie.

Aj keď sa dopad škôd môže v jednotlivých humanitárnych krízach líšiť, medzi typické potreby, ktoré môžu vzniknúť patria:

- Jedlo
- Bývanie
- Základné predmety ako prikrývky, ohrievače, nádoby na vodu
- Zdravotná starostlivosť
- Pitná voda
- Hygiena
- Likvidácia odpadu
- Psychosociálna podpora

Prieskumom potrieb vyhodnotíme, ktoré z nich si vyžadujú externú pomoc a ktoré potreby sú nepokryté. Prieskum potrieb je nevyhnutnou súčasťou plánovania humanitárnej pomoci. Poskytuje informácie o potrebách, možných postupoch, ako aj požiadavkách na zdroje. Spravidla to trvá niekoľko dní.

Prieskum potrieb sa realizuje rýchlo, v prvých dňoch po vypuknutí humanitárnej krízy. Podrobnejší prieskum potrieb nasleduje po rýchlom, keď si humanitárne intervencie vyžadujú podrobnejšie informácie. Keďže v humanitárnej pomoci sa situácia dokáže veľmi rýchlo meniť, prieskum potrieb pokračuje priebežnými hodnoteniami. Skúsenosti humanitárnych organizácií poukazujú na to, že bez prieskumu potrieb dochádza k chybným rozhodnutiam v plánovaní a neadekvátnej pomoci. Humanitárne organizácie sa snažia pri prieskume potrieb používať štandardizované otázky a postupy, aby si informácie mohli jednoduchšie zdieľať v každej potrebnej oblasti pomoci.

Vydala: Slovenská nadácia pre UNICEF,
Michalská 371/7, 811 01 Bratislava

Web: www.unicef.sk
Email: info@unicef.sk

Na príprave obsahu spolupracoval tím Slovenskej nadácie pre UNICEF
Publikácia bola pripravená s finančnou podporou SlovakAid

Publikácia reflektuje iba názory Slovenskej nadácie pre UNICEF a vyjadrené
názory nemožno interpretovať ako stanovisko donora.

Počet strán: 11

Prvé vydanie, Bratislava 2019

unicef

pre každé dieťa